

TERORISMUL JURIDIC ȘI ARMONIZAREA CU EUROPA

de Liviu Cangeopol

Curtea Constituțională, instituția care trebuie să facă zid cu piepturile distinșilor săi membri în jurul legilor țării, a dat un genunchi în gură terfelitei noastre justiții post-comuniste, din care ne vom reveni cu dificultate. Miercuri 20 iunie, înaltul for a decis că anchetarea și judecarea cauzelor în care sunt implicați (alături de militari) și civili nu vor mai putea fi făcute de magistrați militari, ci doar civili. Prin actul său, Curtea Constituțională se constituie în complice al celor din vina cărora, în toil evenimentelor din Decembrie 1989, au murit sute de oameni, cât și al celor care au manipulat sângeroasa mineriadă din Iunie 1990. La loc de frunte în ambele cazuri se află Ion Iliescu, bun prieten cu șapte din cei nouă judecători ai numitei instituții.

Printr-o declarație emisă cu aceeași ocazie, Curtea Constituțională condamnă în termeni duri încercările societății civile de a determina definitivarea cât mai grabnică a dosarelor fierbinți ale istoriei noastre recente. Tentativele disperate ale membrilor societății civile sunt denumite *“un act de terorism juridic și o ilegală acțiune a așa-zisilor reprezentanți ai societății civile.”* Este vorba despre două scrisori deschise trimise în numele unor organizații de revoluționari, semnate, printre alții, de președintele Asociației 21 Decembrie 1989, de vicepreședintele Alianței Civice, precum și de un reprezentant al Ligii Studenților.

Au trecut aproape 18 ani de când caldarâmul patriei a fost înroșit de sângele nevinovat al celor care au vrut să scape patria română de sub jugul comunismului (condamnat de președintele țării de la tribuna Parlamentului), fără ca justiția să-și fi făcut datoria. Responsabilii crimelor se plimbă și acum senini printre compatrioți, având deplina convingere că nu li se va întâmpla nimic. Timp de 18 ani, au fost făcute promisiuni pentru aflarea adevărului și condamnarea celor vinovați, în repetate rânduri, dar justiția română a rămas cu încăpățănare împotmolită în noroaiile complicității cu răufăcătorii. Și onorabilii membri ai Curții Constituționale îi demască public ca fiind teroriști pe cei care doresc aflarea adevărului...

În ciuda repetatelor promisiuni pline de emfază, administrațiile Iliescu și Constantinescu nu au făcut decât să dea câteva declarații de pomină pe direcția aflării adevărului. Ion Iliescu a glumit istoric și cosmopolit, anunțând că românii vor afla adevărul despre teroriștii decembriști când vor afla și americanii cine l-a asasinat pe Kennedy. Emil Constantinescu a fost mai tranșant, militând deschis pentru amnistierea tuturor faptelor derulate împotriva populației civile în Decembrie 1989.

Abia după ce Președinția a fost câștigată de Traian Băsescu lucrurile au început să se miște. Extrem de lent, generalul Dan Voinea reușise să pună ancheta pe direcția de mers. În sfârșit, zilele trecute, ziarele anunțau triumfător că Ion Iliescu este considerat vinovat de instigare la omor deosebit de grav în cadrul dosarului privind mineriada din Iunie 1990, o culpă care se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani sau cu detenția pe viață. Dovezile erau zdrobitoare, dosarul era bun de trimis în instanță. Între Ion Iliescu și celula pușcării nu se mai aflau decât câteva amănunte tehnice.

Prin decizia din 20 Iunie, Curtea Constituțională a spulberat, pur și simplu, întregul caz. Acum urmează ca dosarul să fie luat de la capăt. Nu este sigur dacă mărturiile și piesele din dosarul militar instrumentat de generalul Voinea vor putea fi transferate într-un dosar civil. Dacă este posibil, se va găsi o modalitate să nu fie. Ținând cont de miile de dosare care stau la coadă prin procuraturile patriei, e de presupus că vor trece luni bune până ce noul dosar să fie luat în lucru.

Între timp, prescripția răspunderii penale bate la ușă. Potrivit legii, cazurile de omor sunt prescrise dacă timp de douăzeci de ani de la înfăptuire nu au fost deferite justiției. Mai sunt doi ani și jumătate până la prescrierea crimelor decembriste și trei până la cele comise cu ocazia mineriadei din Iunie 1990. Experții consideră că pentru instrumentarea unor dosare atât de stufoase și delicate timpul rămas este aproape insuficient pentru condamnarea inculpaților.

În caz că dosarele vor ajunge la vreme în instanță, malaxorul amănărilor va pulveriza răgazul rămas la dispoziție. Nu degeaba avocații și judecătorii români au ajuns mari maestri în arta tergivesatului. La un termen va lipsi inculpatul Iliescu, aflat la tratament pentru durerea de cot, la altul, avocatul va fi pe masa de operație (de apendicită ori amigdalită, că nu strică), după care judecătorul

va fi recuzat, procesul fiind strămutat pe motiv că unul din magistrați și-a descoperit o rudă care a ieșit în stradă la revoluție și s-a îmbătat de bucurie. Dacă toate trucurile vor fi epuizate înainte de scadența prescrierii, va găsi Curtea Constituțională un viciu de procedură pe baza căruia să anuleze procesul. Ori măcar importantul amănunt că un procuror civil nu poate ancheta un militar și dosarele trebuie mai întâi disjuncte și apoi judecate unul câte unul, la Tribunalul Militar, la Judecătoria din Pantelimon și la căminul cultural din Caracal.

Decizia Curții Constituționale constituie o grea piatră de încercare pentru Traian Băsescu. Condamnarea succesorului său ar fi fost una dintre extrem de puținele acte de justiție îndeplinite în favoarea poporului român. Reprezentanții PD, partidul din care provine Traian Băsescu și care ascultă orbește de el, au argumentat în favoarea deciziei Curții Constituționale, pe motiv că ar fi fost luată în conformitate cu exigențele Uniunii Europene. Condamnarea vocală a comunismului de către Traian Băsescu și promisiunile sale de elucidare și justiție rămân, în condițiile create, nimic mai mult decât o manifestare ipocrită a populismului ieftin, deși prezidențial.

Reprezentanții partidelor politice au salutat în cor armonizarea legilor țării cu prevederile Uniunii Europene, condamnând caracterul stalinist al procuraturilor militare, dar fără a-și bate capul prea tare cu neplăcutele consecințe imediate (nepedepsirea celor mai odioși criminali ai patriei contemporane). Ajungi să te întrebi dacă unul din motivele pentru care clasa noastră politică a dorit acceptarea României în UE n-a fost (pe lângă ademenirea de fonduri lipsite de apărare) și acest gen de prevederi, în spatele cărora să-și poată ascunde cadavrele.

Dragii de ei, judecătorii Curții Constituționale nu știau cum să ne armonizăm mai repede și mai bine cu Europa! Desigur, faptul că doi dintre ei, Nicolae Cochinescu și Petre Ninosu, au fost implicați direct în acțiunile mineriadei n-a contat defel. După cum declară teroristul Teodor Mărieș, președintele Asociației 21 Decembrie 1989, Nicolae Cochinescu, în calitatea sa de adjunct al procurorului general al României, *“a avut dispoziție să redacteze scrisoarea citită în noaptea de 12 spre 13 iunie la televiziunea publică”*, prin care se cerea evacuarea Pieței Universității (ultimatumul care a precedat invazia). Celălalt judecător, Petre Ninosu, s-a remarcat printr-un act de vitejie teroristă (cu adevărat), incendiind casa lui Cornelui Coposu, în noaptea de 14 iunie, dl Mărieș făcând precizarea că există martori care pot atesta pe viu cele afirmate.

Dincolo de incompetența deficitului de obiectivitate și de prezența conflictului de interes, în cadrul noilor reglementări impactul hotărâtor este jucat de viciul de retroactivitate. Anchetele aflate în curs trebuie lăsate să se deruleze după vechile norme. Pe deasupra, flexibilitatea justiției impune judecarea exhaustivă a contextului și alegerea soluției care să satisfacă un număr cât mai mare de persoane (în speță, poporul român), nu să nască suspiciuni de favorizare a infractorului (Ion Iliescu și ai lui).

Dacă mai era nevoie, armonizarea cu partea civilizată a continentului a reliefat încă o dată barbarismul de care suntem capabili. În concluzie, instaurarea statului de drept mai are de așteptat. Până se va prescrie.

Nr.190/Iulie 07